

Sygn. akt III RC 65/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kielcach III Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Ewelina Dzierżak
Protokolant:	sekr.sądowy Kamila Stępień

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2021 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa P. M.

przeciwko S. M.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

z powództwa S. M.

przeciwko J. M.

o alimenty

I. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 12 grudnia 2017 roku w sprawie III RC 806/17 co do alimentów w kwocie po 400 (czteryście) złotych miesięcznie należnych S. M. od P. M. poczynając od 01 listopada 2020 roku;

II. zasądza od J. M. PESEL (...) alimenty na rzecz S. M. PESEL (...) w kwocie po 500 (pięćset) złotych miesięcznie płatne z góry do rąk ojca małoletniego powoda P. M. do 10-go dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat;

III. oddala powództwo w pozostałej części;

IV. odstępuje od obciążenia pozwanej kosztami sądowymi i znosi wzajemnie między stronami koszty procesu;

V. wyrokowi w punkcie II (drugim) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sędzia Ewelina Dzierżak

Sygn. akt III RC 65/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 stycznia 2021 r. wniesionym przeciwko S. M., zmodyfikowanym na rozprawie w dniu 22 czerwca 2021 r., powód P. M. domagał się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie III RC 806/17 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, w zakresie punktu 1., w którym zobowiązano P. M. do uiszczania na rzecz S. M. alimentów w kwocie po 400 zł miesięcznie, płatnych do rąk matki dziecka. Ponadto działając jako przedstawiciel ustawowy syna wniósł o zasądzenie od pozwanej J. M. na rzecz S. M. alimentów w kwocie po 650 zł miesięcznie, płatnych od 1 listopada 2020 r. (k. 3, 26).

W uzasadnieniu wskazano, że małoletni S. M. od końca października 2020 roku mieszka z powodem, który ponosi koszty jego utrzymania wynoszące ok. 1.000-1.100 zł miesięcznie. Pomimo tego P. M. w dalszym ciągu przekazuje do rąk J. M. alimenty należne synowi zgodnie z powyższym wyrokiem i J. M. nie zwróciła pobranych od męża z tego tytułu środków finansowych.

Na rozprawie w dniu 22 czerwca 2021 r. J. M. działając jako przedstawicielka ustawowa S. M. uznała powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w całości. Ponadto pozwana uznała powództwo o alimenty na rzecz syna do kwoty po 200 zł miesięcznie wskazując, że na utrzymaniu ma jeszcze dwoje dzieci oraz jej dochód stanowi jedynie zasiłek macierzyński (k. 26).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. M. ur. (...) pochodzi ze związku małżeńskiego J. M. i P. M.. W 2017 r. mieszkał z matką w wynajmowanym mieszkaniu, gdzie w czasie weekendów przebywał również partner J. M.. Matka małoletniego pracowała w tym czasie jako kasjer-sprzedawca i zarabiała ok. 1.459,48 zł netto miesięcznie. P. M. mieszkał ze swoim bratem i pracował jako sprzedawca w wymiarze 1/2 etatu.

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie III RC 806/17 Sąd Rejonowy w Kielcach zasądził od P. M. na rzecz S. M. alimenty w kwocie po 400 zł miesięcznie, płatne z góry do rąk J. M. do 10-go dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na wypadek uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat poczynając od 1 października 2017 r.

dowody: akta Sądu Rejonowego w Kielcach w sprawie III RC 806/17: odpis skrócony aktu urodzenia S. M. (k. 5), zaświadczenie o zarobkach J. M. (k. 13), zeznania J. M. (k. 15-16), zeznania P. M. (k. 16), wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie III RC 806/17 (k. 18)

Od końca października 2020 r. S. M. przebywa na stałe u ojca, który utrzymuje go i opiekuje się nim. Pomimo tego P. M. w dalszym ciągu przekazywał alimenty należne na rzecz syna do rąk matki dziecka za pośrednictwem komornika z uwagi na toczącą się egzekucję . J. M. w związku ze zmianą sytuacji opiekuńczej małoletniego nie zaczęła jednak dobrowolnie łożyć na jego rzecz. W styczniu 2021 r. zaproponowała mężowi, że może przekazywać mu 400 zł miesięcznie tytułem partycypacji w kosztach utrzymania S. M., jednakże P. M. nie zgodził się na taką kwotę, podnosząc, że jest zbyt niska. Pozwana nie partycypowała też w kosztach bierzmowania dziecka w kwocie 1.000 zł (zakup garnituru i butów, składka oraz koszt przyjęcia), które w całości pokrył ojciec małoletniego. W czasie gdy syn był u niej, przekazała mu jedynie łącznie 20 zł. Ponadto nie podarowała mu żadnych prezentów. W toku sprawy J. M. zwróciła P. M. kwotę 2.800 zł tytułem środków pobranych od niego przez komornika (okoliczności bezsporne).

S. M. ma 15 lat, w roku szkolnym 2020/2021 był uczniem 8 klasy Szkoły Podstawowej nr (...) w K. i do placówki chodził pieszo. Osiąga przeciętne wyniki w nauce, nie sprawia problemów wychowawczych. Planuje rozpocząć naukę w szkole zawodowej, w klasie przygotowującej do uzyskania zawodu kucharza. Małoletni nie uczęszcza na żadne dodatkowe zajęcia. Jest ogólnie zdrowy, cierpi jednak na otyłość. Nie przyjmuje na stałe żadnych leków. Choruje okresowo ok. 2-3 razy w roku i lekarstwa w tym czasie jednorazowo kosztują ok. 50 zł. S. M. nie korzysta z prywatnych wizyt lekarskich. Na wyżywienie syna ojciec przeznacza ok. 400 zł miesięcznie, na środki czystości 100 zł miesięcznie, na abonament telefoniczny 50 zł miesięcznie, a na odzież i obuwie ok. 1.000 zł rocznie. Ponadto P. M. przekazuje dziecku środki finansowe na rozrywkę i tytułem kieszonkowego w kwocie po 100 zł miesięcznie.

P. M. ma 49 lat, z zawodu jest technikiem mechanikiem. Od sierpnia 2008 r. jest zatrudniony w firmie (...) s.c. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku pomoc sprzedawcy w wymiarze połowy etatu. Jego wynagrodzenie wynosi 1.400 zł brutto miesięcznie, czyli ok. 1.070 zł netto miesięcznie. W związku z wypadkiem, któremu uległ w 1998 r. ma problemy z nogą i w przeszłości legitymował się orzeczeniem o niepełnosprawności w stopniu lekkim. Przed rokiem 2008 przebywał na rencie oraz pobierał zasiłek rehabilitacyjny. Mieszka wraz z synem w mieszkaniu socjalnym, za co wraz z mediami płaci 360 zł miesięcznie. P. M. pozostaje w nieformalnym związku, jednakże jego partnerka nie mieszka z nim. Ojciec małoletniego powoda nie posiada żadnych zobowiązań finansowych ani nie ma innych osób na utrzymaniu.

J. M. ma 42 lata, z wykształcenia jest technikiem mechanikiem. Jest zatrudniona w sklepie (...) na stanowisku sprzedawcy w wymiarze pełnego etatu i uzyskiwała z tego tytułu dochody w kwocie do 1.900 zł netto miesięcznie. Obecnie przebywa na urlopie macierzyńskim i otrzymuje z tego tytułu zasiłek w kwocie ok. 1.658,33 zł. Jej partner od grudnia 2020 r. jest zarejestrowany jako bezrobotny i pobiera zasiłek w kwocie ok. 800 zł miesięcznie. Posiada wykształcenie zawodowe i doświadczenie w pracy jako budowlaniec w zakresie różnorodnych prac. Ostatnio zajmował się montowaniem szklanych profili i pracę świadczył w W. i pozwana podaje, że zarabiał najniższą krajową. Posiada dwoje dzieci w wieku 14 i 19 lat, na które ma zasądzone alimenty w kwocie łącznej po 1.100 zł miesięcznie. Nie jest prowadzona przeciwko niemu egzekucja komornicza z tego tytułu bowiem w sprawie alimentów doszedł do porozumienia z matką dzieci.

J. M. mieszka wraz z partnerem oraz dwójką ich dzieci w wieku 2 lat oraz 7 miesięcy, w wynajmowanym mieszkaniu, gdzie czynsz najmu wynosi 1.200 zł miesięcznie, a dodatkowo płatne są media (energia elektryczna ok. 90 zł miesięcznie, woda ok. 70 zł miesięcznie). Pozwana nie ma żadnych zobowiązań finansowych oraz nie posiada oszczędności. Nie utrzymuje stałego kontaktu z synem S. za co wini ojca małoletniego. Natomiast P. M. twierdzi, że małoletni nie chce widywać się z matką, gdyż w przeszłości nie dogadywał się z jej partnerem. W okresie gdy S. M. mieszka u ojca, matkę oraz przyrodnią siostrę odwiedził tylko dwukrotnie. J. M. próbowała nawiązać z synem kontakt telefoniczny, ale bezskutecznie.

Pomiędzy rodzicami małoletniego S. toczy się sprawa rozwodowa zainicjowana przez P. M. pozwem z dnia 30 października 2019 r., jednakże postępowanie jest obecnie zawieszone. Ponadto przed Sądem Rejonowym w Kielcach zainicjowano postępowanie przeciwko P. M. o zaprzeczenie ojcostwa najmłodszego dziecka J. M..

dowody: zaświadczenie o zarobkach P. M. (k. 21), umowa najmu lokalu mieszkalnego (k. 22), potwierdzenie przekazu pocztowego z (...) Oddział w K. (k. 25), informacja o uczniu (k. 24), zeznania P. M. (k. 27), częściowo zeznania J. M. (k. 27-28), akta Sądu Okręgowego w Kielcach w sprawie I C 919/19: pozew (k. 3-6), postanowienie Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 2 grudnia 2020 r. w sprawie I C 2617/19 (k. 71)

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów. Ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony, a ponadto przedmiotowe dokumenty nie wzbudzały również wątpliwości Sądu, co do rzetelności i wiarygodności zawartych w nich treści.

Przechodząc do oceny dowodów z przesłuchania J. M. i P. M., Sąd uznał, że na obdarzenie przymiotem wiarygodności zeznania pozwanej zasługują jedynie częściowo. Już sama okoliczność, że matka małoletniego powoda podnosiła, iż koszt utrzymania syna wynosi 500-600 zł miesięcznie jest nieuzasadniona, gdyż z samych uznanych przez nią wydatków koszt ten wynosi prawie 700 zł miesięcznie. Ponadto jej zeznania są nielogiczne i popadała w liczne sprzeczności. Nie sposób dać jej wiary, że rodzina, którą stanowi wraz z partnerem i dwójką dzieci utrzymuje się jedynie z jej zasiłku macierzyńskiego (ok. 1.658,33 zł miesięcznie) oraz zasiłku dla bezrobotnych partnera (ok. 800 zł miesięcznie), gdyż same stałe wydatki mieszkaniowe wynoszą co najmniej 1.360 zł miesięcznie (1.200 zł czynsz i media 160 zł). Ponadto partner pozwanej jest zobowiązany do alimentacji swoich dzieci kwotą po 1.100 zł miesięcznie i skoro ich matka nie wniosła o egzekucję alimentów i dogaduje się z nim w tej kwestii to najwyraźniej alimenty są regulowane. Powyższe prowadzi do wniosku, że partner pozwanej osiąga nieoficjalne dochody z tytułu pracy. W przeciwnym razie rodzina nie podołałaby zabezpieczeniu podstawowych potrzeb życiowych, a pozwana twierdzi, że

nie ma żadnych zobowiązań finansowych np. z tytułu pożyczek. Ponadto Sąd odmówił wiarygodności jej zeznaniom w części, w jakiej wskazała, że P. M. mieszka z pracującą partnerką, ponieważ nie zostało to wykazane.

Natomiast zeznania ojca S. M. Sąd wykorzystał w całości, ponieważ są spójne i wewnętrznie uporządkowane, a ponadto nie zawierają zasadniczych sprzeczności nakazujących poddać w wątpliwość ich treść. Co więcej, strony zgodnie potwierdziły, że od przeprowadzki syna pod koniec października 2020 r., to jedynie ojciec pokrywał koszty utrzymania dziecka, a ponadto komornik przekazywał alimenty na rzecz małoletniego do rąk pozwanej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności jest częściowo zasadne, a ponadto pozwana uznała je w całości.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze procesu żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Natomiast, gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

Powołany przepis stwarza podstawę do zwalczania tytułu wykonawczego w przypadku, gdy już po powstaniu tytułu egzekucyjnego zaszły zdarzenia prowadzące do wygaśnięcia zobowiązania lub wskutek których zobowiązanie nie może być egzekwowane.

Istotą powództwa opozycyjnego z art. 840 k.p.c. jest wykazanie, że sam tytuł wykonawczy nie odpowiada istotnemu i rzeczywistemu stanowi rzeczy. Innymi słowy, dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części, jeżeli przeczy zdarzeniom na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, przez co w doktrynie rozumie się zaprzeczenie przez dłużnika obowiązkowi spełnienia na rzecz wierzyciela świadczenia objętego tytułem egzekucyjnym (vide: Jakubecki Andrzej (red.), Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego, LEX nr 143251).

W przedmiotowym postępowaniu powód P. M. powołał się na zdarzenie, które zaistniało po wydaniu tytułu egzekucyjnego, czyli przeprowadzkę małoletniego syna od matki do niego. W ocenie Sądu przedmiotowa okoliczność uzasadnia żądanie pozwu albowiem poza wszelkim sporem pozostaje to, iż małoletni S. M. od końca października 2020 r. nieprzerwanie zamieszkuje z ojcem i nie utrzymuje z matką stałych kontaktów. Ponadto powód w czasie kiedy przebywa u niego syn, zabezpiecza wszystkie jego niezbędne potrzeby oraz sprawuje nad nim bieżącą pieczę. Niewątpliwie zatem wypełnia w całości obciążający go obowiązek alimentacyjny wobec syna, a co więcej w związku z toczącą się egzekucją komorniczą w dalszym ciągułożył na utrzymanie syna do rak matki, z którą dziecko nie mieszka. Okoliczności te prowadzą do wniosku, że uznanie powództwa w tym zakresie nie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego i nie zmierza do obejścia prawa (art. 213 §2 k.p.c.).

W związku z powyższym Sąd pozbawił tytuł wykonawczy wykonalności nadany wyrokowi Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie III RC 806/17 (punkt I) w części zasądzającej alimenty na rzecz S. M. od P. M. od dnia 1 listopada 2020 r. (punkt I wyroku).

Odnosząc się do powództwa o alimenty, zasługiwało ono na częściowe uwzględnienie.

Podstawą materialnoprawną w zakresie żądania alimentów jest art. 133 § 1 k.r.o. zgodnie z którym rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie. Stosownie do art. 135 k.r.o. zakres tego obowiązku zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że małoletni S. M. nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, a zatem jest uprawniony do pełnej alimentacji ze strony swoich rodziców. Aktualnie powód potrzebuje

środków na zaspokojenie potrzeb związanych przede wszystkim z rozwojem fizycznym, zapewnieniem odpowiedniego wyżywienia, ubioru, ochroną zdrowia oraz uczęszczaniem do szkoły.

Wskazane przez P. M. koszty utrzymania małoletniego przy uwzględnieniu zaferowanych dowodów i zasad doświadczenia życiowego pozwalają na określenie miesięcznego kosztu utrzymania S. M. na kwotę nie mniejszą niż 900 zł miesięcznie. W ocenie Sądu do usprawiedliwionych potrzeb dziecka należy bowiem zaliczyć m.in. następujące miesięczne wydatki: wyżywienie 400 zł, środki czystości i kosmetyki 100 zł, odzież i obuwie 83 zł, abonament telefoniczny 50 zł, kieszonkowe i rozrywka 100 zł, partycypacja w kosztach utrzymania mieszkania 100 zł, wydatki szkolne 50 zł, lekarstwa związane z infekcjami i sezonowymi chorobami 12 zł.

Na początku rozważań należy wskazać, że matka uznała koszty wyżywienia do 200 zł miesięcznie, a ponadto nie kwestionowała wydatków na abonament telefoniczny syna, kosztów związanych z kieszonkowym i rozrywką oraz zakupem leków w czasie choroby dziecka. Odnosząc się do kosztów odzieży i obuwia, to choć wskazała, że w czasie gdy syn przebywał u niej przeznaczała na te potrzeby ok. 900 zł rocznie, to z uwagi na ogólny wzrost cen i okoliczność, że ojciec wydatkuje na te zakupy ok. 1.000 zł rocznie, co w przeliczeniu wynosi ok. 83 zł miesięcznie, Sąd uwzględnił ten wydatek w kwocie wyższej, która nie jest zawyżona i odpowiada potrzebom dziecka w tym wieku. Ponadto Sąd przyjął za P. M., że koszt środków czystości i kosmetyków wynosi ok. 100 zł miesięcznie. Co więcej, z uwagi, na to, że ojciec małoletniego powoda za utrzymanie mieszkania płaci 360 zł miesięcznie, w zakres usprawiedliwionych potrzeb dziecka włączył koszt partycypacji w opłatach mieszkalnych małoletniego w kwocie 100 zł miesięcznie. Sąd kierując się logiką uwzględnił również, że wydatki szkolne małoletniego wynoszą nie mniej niż 50 zł miesięcznie, gdyż jak powszechnie wiadomo musi ok zapłacić składkę za R. R., na ubezpieczenie, zakupić niezbędne przybory szkolne oraz na bieżąco opłacać składki klasowe.

Oceniając sytuację materialną i finansową pozwanej należy dojść do wniosku, że nie jest tak niekorzystna, jak J. M. stara się ją przedstawić i jak już wyżej wspomniano rodzina poza zasiłkami utrzymuje się z dodatkowych dochodów z nieoficjalnej pracy partnera pozwanej. Należy wskazać, że matka małoletniego powoda jest osobą zdrową, w sile wieku oraz zdolną do pracy. Posiada duże doświadczenie zawodowe w pracy jako sprzedawca. Choć obecnie pobiera zasiłek macierzyński w kwocie 1.658,33 zł, to nie sposób zgodzić się z nią, że nie jest w stanie łożyć na utrzymanie syna kwoty powyżej 200 zł miesięcznie, tym bardziej, że jeszcze w styczniu 2021 r. proponowała kwotę po 400 zł miesięcznie, a przecież już wówczas jej partner był bezrobotny, a ona pobierała zasiłek macierzyński. Nie bez znaczenie jest przy tym to, że pozwana nie przekazuje powodowi żadnych świadczeń, w szczególności nie uczestniczy w jego życiu, nie robi mu prezentów i nie udziela mu żadnego wsparcia, a od czasu przeprowadzki do ojca przekazała mu jedynie 20 zł. Alimenty wyczerpują zatem wszelkie jej świadczenia na rzecz syna.

Oceniając w jakim zakresie każdy z rodziców powinien partycypować w kosztach utrzymania małoletniego, Sąd uwzględnił, że matka powoda aktualnie nie uczestniczy w życiu dziecka i to ojciec zgodnie z art. 135 § 2 k.r.o. swój obowiązek alimentacyjny wobec syna wykonuje w części przez osobiste starania o jego utrzymanie oraz wychowanie. W takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozwanej powinno polegać w większej części na pokrywaniu kosztów jego utrzymania i wychowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał że ze wszech miar jest uzasadnione, aby J. M. partycypowała w kosztach utrzymania małoletniego syna S. M. kwotą po 500 złotych miesięcznie. Kwota ta odpowiada możliwościom zarobkowym pozwanej oraz usprawiedliwionym potrzebom małoletniego powoda. W pozostałej części powództwo zostało oddalone jako nadmiernie wygórowane (punkt II i III wyroku).

Z uwagi na częściowe uwzględnienie żądania Sąd na podstawie art. 100 k.p.c. zniósł wzajemnie między stronami koszty procesu oraz na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążenia pozwanej kosztami sądowymi (punkt IV wyroku).

Rygor natychmiastowej wykonalności Sąd nadał orzeczeniu w części uwzględniającej powództwo na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. (punkt V wyroku).

sędzia Ewelina Dzierżak